

ת"פ 28650/01/18 - מדינת ישראל נגד גל דביר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 28650-01-18 מדינת ישראל נ' דביר

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד לילך שטיבל

הנאשם:
גל דביר ע"י ב"כ עו"ד דותן דניאלי

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת "אין להשיב לאשמה" שהעלה ב"כ הנאשם בתום פרשת התביעה, בהתאם להוראת סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 (להלן: "**חסד"פ**").

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם את העבירות הבאות:

גניבה בידי מורשה, לפי סעיף 393(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); נסיון קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא בצרף סעיף 25 לחוק העונשין; זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין; שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין; בידוי ראיות, לפי סעיף 238 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום מפרטות קשר חברי בין הנאשם לבין קארין קנטי (להלן: "**המתלוננת**") ועידן שלו (להלן: "**המתלונן**"). על בסיס קשר זה וכן עיסוק הנאשם בהשקעת כספים, החליטה המתלוננת להפקיד בידי הנאשם סך של 2,550,000 ₪ במסגרת של ארבעה הסכמי הלוואה בהם התחייב הנאשם לשלם לה ריבית חודשית מסוימת. תחילה, העביר הנאשם למתלוננת את כספי הריבית בסכומים פחותים מהמוסכם ובמועדים דחויים עד שפסק מלהעביר לה את המוסכם בחודש ספטמבר 2012. לאחר שהנאשם דחה את פניות המתלוננת לקבל את כספי הריבית המוסכמים וכן את כספי ההלוואה, הפקידה המתלוננת המחאת בטחון שנתן לה אך זו לא כובדה והנאשם ביטל אותה. ביום 15.11.12 הגישה המתלוננת תביעה אזרחית כנגד הנאשם ואשתו להשבת סכומי ההלוואה. בסמוך לאחר מכן, זייף הנאשם מסמך "החזר הלוואה" לפיו ביום 10.10.12 השיב למתלונן סכום של 2,550,000 ₪ במזומן וכן 27,000 ₪ עבור הסכמי ההלוואה עם המתלוננת (להלן: "**המסמך**"). הנאשם חתם על המסמך חתימה הנחזית להיות חתימת המתלונן. בנוסף,

זייף הנאשם הודעת מסרון מהמתלונן אליו באופן הנחזה כי המתלונן כתב לו ביום 10.10.12 שהכסף שולם לו במלואו. ביום 25.12.12 הגיש הנאשם כתב הגנה לתביעה האזרחית בו טען בכזב כי השיב את סכום ההלוואה וצירף אליו את המסמך וכן צילום של הודעת המסרון האמורה. הנאשם שב על דברים אלה בתצהיר שהגיש לבית המשפט במסגרת התביעה האזרחית ובעדותו בבית המשפט באותה מסגרת.

תמצית טיעוני הצדדים

2. ב"כ הנאשם טען כי המאשימה לא הציגה ראיות המבססות את עבירת הגניבה בידי מורשה, כאשר המתלוננת העידה שהרקע להעברת הכספים היה אישי ואילו הנאשם אינו בעל תפקיד האמון על הכספים.

עיקר טיעון ב"כ הנאשם התייחס לשאלת השבת הכספים על ידי הנאשם למתלונן. לטענתו, הוצגו ראיות אובייקטיביות המבססות את גרסת הנאשם כי השיב את הכספים למתלונן, ואילו גרסת המתלונן השולל טענה זו נסתרת על ידי אותן ראיות. לגבי המסרון, טען כי האותנטיות שלו נתמכת במחקרי תקשורת, רשומה מוסדית, איכון המתלונן באזור הנאשם בסמוך למועד שליחת המסרון וכן עדות עד התביעה המומחה לווינסון. בנוסף, טען כי המתלונן בחר שלא לתת את מכשיר הטלפון שלו לבדיקה בטענה שהתקלקל אך הדבר צריך היה להיבחן על ידי מומחים. לגבי המסמך, היפנה לעדויות מומחיות כתב יד לפיהן אינן יכולות לשלול כי הכותב הוא המתלונן. בהמשך טען כי העובדה שהמתלונן החליט לשנות את חתימתו מחזקת את הספק עד כדי אי יכולת להתבסס על עדותו.

ב"כ הנאשם סיכם את טיעונו בכך שהשאלה האם הכסף הושב לידי המתלונן או לידי המתלוננת עניינה במשפט אזרחי ולא פלילי, כאשר ניתן ללמוד על מעורבות המתלונן בהשבת הכספים מהודעות דואר אלקטרוני של המתלוננת וכן מחתימות השניים על מסמכים שצורפו לתביעה האזרחית.

3. ב"כ המאשימה טענה כי ראיות המאשימה מתבססות על עדויות המתלוננת והמתלונן, אשר זכו לחיזוקים בראיות נוספות. לעומתם, גרסאות הנאשם שהוצגו מבססות סתירות ושקרים, באופן המחייב את בחינת מהימנות גרסתו. בטיעוניה פירטה את השתלשלות העניינים וראיות שונות אשר לטענתה מחזקות את מהימנות המתלוננת והמתלונן ומפריכות את מהימנות הנאשם. לגבי סוגית הוראת החיזוק של גניבה בידי מורשה, טענה ב"כ המאשימה כי יתכן ובמקרה זה הוכחה אחת החלופות האחרות של גניבה בידי מורשה ולא זו שיוחסה לנאשם בכתב האישום.

דין והכרעה

4. ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו כי אינו מבקש לבחון בשלב זה את מהימנות המתלוננת והמתלונן, בהתאם להלכה בסוגית טענת "אין להשיב לאשמה", אלא הוא מתייחס לראיות אובייקטיביות המבססות את גרסת הנאשם כי השיב למתלונן את הכסף שקיבל מהמתלוננת ולכן לא ביצע עבירה. למעשה, על אף דרך הצגת טיעון זה הרי שמבחינה מהותית טיעון ב"כ הנאשם בהחלט מבקש שלא לייחס כל משקל לעדות המתלונן ולקבוע כי עדותו בלתי מהימנה. בדרך הילוך טיעונו, גם אם לא ציין זאת, ביקש ב"כ

הנאשם להעדיף את אותן ראיות "אובייקטיביות" על פני עדות המתלונן אשר דחה את גרסת הנאשם מכל וכל. באופן דומה, ב"כ המאשימה התמודדה עם טיעון ב"כ הנאשם לגבי משקל הראיות והגיבה בהפנותה לראיות שונות התומכות בגרסת המתלוננת והמתלונן. לטענתה, ראיות אלה אף מאששות את העובדה שמדובר היה בכספה של המתלוננת, ההתקשרות היתה איתה, ואילו הנאשם היה מודע היטב לכך שיחסי המתלוננת והמתלונן עלו על שרטון והם נפרדו זו מזו חודשים בטרם המועד בו לטענתו בחר להשיב את הכסף דווקא לידי המתלונן.

5. בחינת טיעוני הצדדים מציבה קבוצת ראיות מצד אחד למול קבוצת ראיות מהצד השני: ראיות התומכות, לטענת ב"כ הנאשם, בגרסת הנאשם כי השיב את כספי המתלוננת למתלונן, למול ראיות המבססות, לטענת ב"כ המאשימה, את עדות המתלונן כי גרסת הנאשם שקרית לחלוטין.

בשלב דיוני זה, אין בית המשפט שוקל את מהימנות קבוצת ראיות אחת למול האחרת:

"אם בשלב הדיוני של תום פרשת-התביעה עולות מן החומר שתי קבוצות של ראיות, אחת המתפרשת לטובתו של הנאשם והשניה לחובתו, הרי אין בית-המשפט שוקל עם תום פרשת-תביעה את שתי הקבוצות של העדויות ומעריך את מידת מהימנותן זו מול זו, אלא רק בוחן ובודק אם אכן קיימות ראיות לכאורה להוכחתו של האישום..."

(ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון, פ"ד לב(1) 170, 179 (1977) להלן: "ענין כחלון").

גם בחינה מעבר לנדרש, מעלה כי לא נמצא בסיס בעל משקל לטענת ההגנה שהמתלונן, אשר קיבל כביכול את הכספים לידי, היה חלק מהותי מהסדרי ההלוואה בהם המתלוננת היא שנתנה את הכספים לנאשם, אמורה היתה לקבל ממנו את הריביות המוסכמות בהסכמים ולבסוף אף את סכום הקרן (ראו לדוגמא בלבד: עדות המתלוננת לגבי הסכמי ההלוואה אשר הצדדים להם היו היא והנאשם; התייחסותה לאחד המסמכים בחתימת המתלונן בעמ' 42 ש- 22-24 לפרוט'; שיחה בין הנאשם לבין המתלוננת והתכתבויות ביניהם - ת/3-ת/5).

באופן דומה, לא מצאתי כיצד עדויות העדים המומחים, אשר לא אישרו את גרסת הנאשם או את גרסת המתלונן ביחס להודעת המסרון וזיוף המסמך הספציפיים, יש בהן כדי לשלול לחלוטין את עדות המתלונן בבית המשפט, ולקבוע את מהימנותה של גרסת הנאשם (דוגמת הפניית ב"כ הנאשם לעדות המומחה לווינסון כי לא ניתן לזייף תיעוד ברשומות כי נשלח מסרון, אך התעלמותו מעדות אותו מומחה כי ניתן לשנות את תוכן המסרון שהתקבל מבלי יכולת לזהות את השינוי - עמ' 170 ש- 7-8 לפרוט'). אין בתהיות ובתמיהות שהתעוררו בטיעוני ב"כ הנאשם ביחס להתנהלות המתלונן, כגון אי מסירת מכשיר הטלפון שלו לבדיקה, כדי לבסס חוסר מהימנות מוחלט של עדותו בשלב זה של ההליך. בוודאי שלא מצאתי בטיעוני ב"כ הנאשם ביסוס לכך שראיות המאשימה מופרכות עד כדי מתן חוסר אמון בהן:

"ההלכה היא כי ראיות לכאורה במובן זהמתקיימות אם באה לפני בית המשפט עדות כלשהי, אף דלה ובסיסית, להוכחת יסוד מרכזי של העבירה, ובלבד שהראיות

אינן מופרכות כדי כך ששום שופט בר-דעת לא היהנות בהן אמון"
(בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 156 (1996)).

6. טענה נוספת של ב"כ הנאשם, היא כי המאשימה לא הניחה יסוד ראיתי להוראת החיקוק המייחסת את ביצוע עבירת הגניבה בהיותו "מורשה" והיפנה לע"פ 1784/08 **ישראל פרי נ' מדינת ישראל** (5.02.2009) (להלן: "**ענין פרי**"). ב"כ הנאשם לא פירט מעבר לכך ואילו ב"כ המאשימה ציינה בתגובתה כי יתכן ויש להרשיע את הנאשם באחת החלופות האחרות המופיעות בסעיף 393 לחוק העונשין. עיון בענין פרי אינו מבסס את טיעון ב"כ הנאשם, ואין עוד מקום להרחיב בכך בשלב זה. יחד עם זאת, אני מוצא כי די להפנות לראיות המאשימה תוך דגש על עדות המתלוננת, על מנת להזהיר את הנאשם כי עליו להתגונן אף בפני חלופת סעיף 393(2) לחוק העונשין:

"אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום ... בהקשר זה יכול ותתעורר השאלה מה הדין כאשר הראיות שהובאו מוכיחות לכאורה את ביצועה של עבירה, השונה מן העבירה המיוחסת לנאשם בכתב-האישום, אם כי היא חופפת אותה בחלק מיסודותיה העובדתיים והמשפטיים... רשאי בית-המשפט לדרוש מן הנאשם, בנסיבות כגון אלה, כי ישיב לאמה השונה מזו שיוחסה לו בכתב-האישום ובלבד שהוכחה לכאורה בדבר ביצועה עולה מן הראיות שהובאו לפניו"
(ענין כחלון, עמ' 180).

בנוסף, אפנה לכך שלא ניתן להיזקק לטענת "אין להשיב לאשמה" לגבי מקצת אישומים מתוך כתב אישום המונה אישומים נוספים בגינם המשפט נמשך (ת"פ(מחוזי ת"א) 4123/09 **מדינת ישראל נ' מנחם פרידמן**, פסקאות 6-7 (18.03.2012); ת"פ(מחוזי ת"א) 40183/02 **מדינת ישראל נ' בנימין רביזדה**, פסקה 2 (7.05.2007)). קל וחומר נכון הדבר כאשר מדובר באותו אישום לגבי טוען הנאשם, בשלב דיוני זה, כי לא הוכחה הוראת החיקוק המחמירה לגביו.

7. בבחינת למעלה מהצורך, אציין כי התנהלות הנאשם כפי שעולה מחומר הראיות תמוהה ומעוררת תהיות. בשלב דיוני זה, המשקל שיש לתת לתמיהות אלה הוא מתן האפשרות לנאשם לנמק ולהסביר תמונה בעייתית זו במהלך פרשת ההגנה.

לפיכך, אני דוחה את העתירה לזיכוי הנאשם מכח סעיף 158 לחסד"פ.

ניתנה היום, א' תמוז תשפ"א, 11 יוני 2021, בהעדר הצדדים.